

leden 2021

SENIORSKÉ OKÉNKO

POVZBUZENÍ NA LEDEN

Milí čtenáři Seniorského okénka,

zdravím Vás v prvních dnech nového roku. Tyto dny jsou tradičně spojeny s vzájemným novoročním přáním všeho dobrého. Jako věřící neopomeneme také popřát hojnost Božího požehnání. Přemýšleli jste ale někdy nad tím, co to Boží požehnání vlastně je? Je to Boží přízeň, která se projevuje tím, že se nám všechno daří? Nebo je to požehnání, které uděluje kněz na konci mše svaté?

Odpověď bychom mohli vzít zeširoka až od Abraháma, kterému Bůh přislíbil své požehnání. K takovéto odpovědi by ale zřejmě nestačil rozsah tohoto Okénka. Můžeme tedy dějinami spásy od Abraháma přeskočit až k Panně Marii. Alžběta ji nazvala požehnanou mezi ženami a my toto označení užíváme v modlitbě Zdravas. Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš. Tato modlitba nám vlastně dává odpověď na to, co (nebo spíš kdo) je to Boží požehnání. Božím požehnáním každému člověku je samotný Kristus. Požehnaný, který přichází ve jménu Páně.

Přejeme-li si tedy navzájem Boží požehnání, znamená to, že si především přejeme život spojený s Kristem. Chceme-li, aby každý náš den nového roku byl naplněn Božím požehnáním, musíme se snažit, abychom ho prožili právě ve spojení s Kristem.

První dny nového roku jsou už tradičně také spojeny s Tříkrálovou sbírkou. Možná jste se i vy do ní v minulosti aktivně zapojili. V letošním roce poprvé v historii sbírky zřejmě koledníci nevyjdou do ulic, aby zazpívali a dveře domovů označili známým K+M+B 2021. Určitě víte, že se za třemi písmeny skrývají nejen jména tří králů, ale právě také požehnání – Christus mansionem benedicat – Kristus ať žehná tomuto domu. A tak si možná budeme muset letos písmena požehnání napsat sami. Může nám to ovšem připomenout, že jedině my sami máme stále usilovat o spojení s tím, který je tím největším požehnáním a darem pro každého z nás – s Kristem. Přeju vám požehnaný nový rok 2021!

biskup Martin David

Na slovíčko

P. JAN SZKANDERA

V roce 1994 měl otec Adam v Bukovci promluvu na primici mé a Pavla Cieslara. Tehdy mě ani ve snu nenapadlo, že v roce 2020 budu kázat v Bukovci na jeho pohřbu. Tehdy se ti, otče Adame, mluvilo dobře, protože bylo tak slavnostně, radostně, krásně. Dva noví lidé nastupovali do specifické služby Bohu, ale nebylo známo, jak jejich život se bude vyvíjet.

Dnes se mluví těžce, ale rozdíl je v tom, že my naopak víme, jak tvůj pozemský život vypadal a jaký byl jeho konec. Jestliže jsem souhlasil, abych něco rřekl, pak jenom proto, že vím, že moje slova zemřelému nic ani neuberou ani nepřidají na jeho životě.

Několik postřehů ze života P. Adama Ruckého, které pro mě, ale věřím, že pro nás všechny mohou být inspirací.

Ježíš v evangeliu mluví o stavbě domu na skále či na písku. Každý z nás staví na něčem svůj život a pak ho rozvíjí.

Nechci, otče Adame, glorifikovat tvůj život, protože ty bys byl ten poslední, kdo by si to přál, či to vyhledával anebo očekával. Chci se zamyslet nad tím, jak já jsem viděl pilíře tvého života. Podotýkám, že je to můj pohled a ten nutně bude omezený, jelikož skutečně hodnotit dokáže jenom Bůh a ten jediný je k tomu oprávněný. Náš pohled je vždy jenom pohledem lidským.

Zmínil bych tři takové pilíře tvého života:

1/ Slovo – s každým jsi chtěl navázat kontakt. Neprošel jsi kolem nikoho, abys ho neoslovil. A tvoje slovo bylo povzbuzující a pokud byla příležitost, také doprovázené pohostinností. Nedělal jsi rozdíl, zda je to člověk vzdělaný nebo prostý, člověk mladý či starší.

Možná někdo řekne, že tě to moc nestálo, že taková byla tvoje povaha. Já vím, že i pro tebe to nebylo vždy snadné, zvláště ve chvílích, kdy kolem tebe procházel někdo bez zájmu, nadšení.

A přesto tě to neodradilo. Nebyla to tvoje naivita, ale tobě vlastní způsob jednání, který vyžadoval velkou víru v dobro člověka, trpělivost, protože plody nebyly hned k vidění. Ale především to vyžadovalo velkou lásku k duši člověka.

Ta jednoduchá pravda, že člověk má duši a pro ni je třeba hodně obětovat. Možná navenek se mohlo zdát, že jsi měl reagovat jinak, dokonce jít do konfliktu, ale nic z toho ti nebylo vlastní. Kdo tě však znal blíž, věděl, že ten konflikt, zápas o člověka a jeho duši, se odehrával na kolenou před Pánem. Na kolenou jsi zápasil o člověka a jeho duši. Věděl jsi totiž, že pokud někdo ztratí svou duši, ztrácí vše, byť by se zdálo, že vše vlastní.

Tvoje působení vycházelo ze slova, nikoli však jenom lidského a možná, že vůbec ne z lidského, ale ze Slova, které nazýváme Božím. Měl jsi dar od Boha: v dětství jsi rád četl knihy, které povzbuzovaly k dobru. Později to byly knihy, které ti pomáhaly pochopit víru a Bibli, ale nakonec nejčastěji jsi sahal po prameni a tím bylo Písmo svaté.

Kdysi jsi daroval evangelium sv. Jana jednomu obyčejnému člověku. Hodně to tehdy na něho zapůsobilo. Tak nejedná člověk, který není zamilován do Božího slova. Ta věrnost slovu, kterému jsi naslouchal a které jsi hlásal, tě provázela každý den. Když jsi neměl státní souhlas k oficiálnímu kněžskému působení, každý mohl vidět, jak brzo ráno před tím, než jsi jel do práce, rozsvítilo se světlo tvého pokoje a ty ses modlil Božím slovem. Jak moc všichni potřebujeme objevit hodnotu slova a především slova, které se nezpochybňuje. To, že se slovem Boha nediskutuji, ale přijímám ho.

2/ Věrnost povolání – velký smysl pro povinnost sis přinesl už z domova. Ovšem i to se může stát nebezpečným. Pokud by to zkostnatělo, může se z toho stát svěřací kazajka pro samotného jednotlivce, ale také pro okolí. Věrnost povolání, kterého jsem si na tobě cenil, spočívala v tom, že to veliké, co sis vynesl z té domácí liturgie, jsi dokázal také rozvíjet v nových podmínkách, nových farnostech a přitom jsi nic neměnil na obsahu pravdy. Skutečná pravda se nemění, ale má se v nás rozvíjet. Nikdy nelze říct "již vím, už nepotřebuji růst". Je to stejné jako s rostlinou. Je stejná, a přece jinak vypadá na jaře a jinak v létě. Tobě takové chápání věrnosti dávalo křídla a svěžest.

Copak to nepotřebujeme v naší víře? Jak často jsme zůstali v naší víře v "botách, které jsme měli u prvního svatého přijímání"?

3/ Adorace – to vše byly jenom prostředky k tomu, aby ti pomohly setkat se s živým Pánem. Zvláště při mši svaté a adoraci Nejsvětější Svátosti. Láska k Pánu přítomnému v kousku chleba byla něčím, co tě asi nejvíc charakterizovalo a naplňovalo láskou. Bylo to něco, co tebe samotného nejvíc měnilo, ale také měnilo srdce lidí v Třinci, Kloboukách, Napajedlích, v kněžském semináři, ale také v srdcích kněží, kterým jsi sloužil.

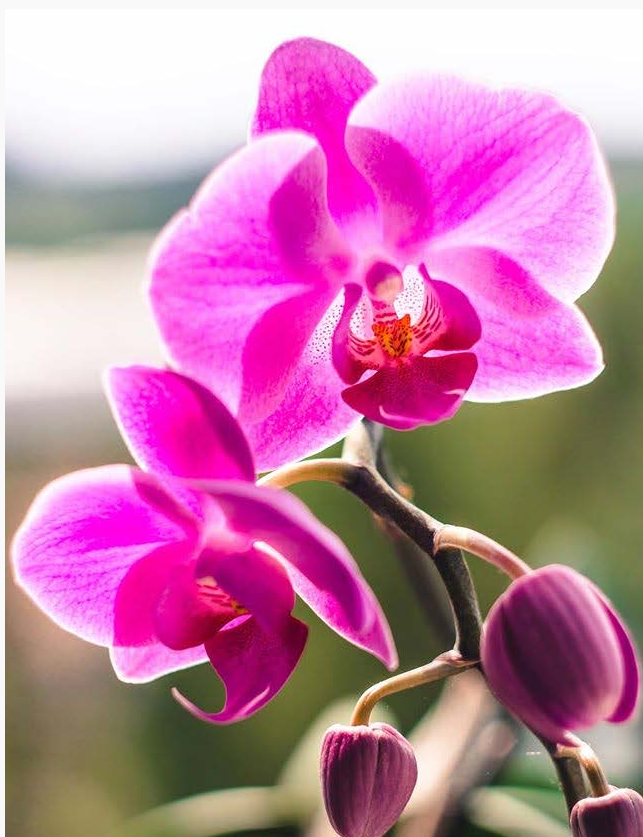
Kolikrát jsi ty sám našel při adoraci pokoj a důvěru, že jdeš Pánovou cestou. Možná poklekáme před někým anebo něčím jiným a tak potřebujeme pokleknout před Bohem přítomným v eucharistii.

Přeji ti, otče Adame, aby Pán, kterého jsi adoroval ve víře v Nejsvětější svátosti, ti umožnil Jeho nyní vidět již tváří v tvář.

Tímto kázáním z pohřbu otce Adama Ruckého symbolicky přebírá štafetu rubriky "Na slovíčko" P. Mgr. Jan Szkandera

KDYBYCH BYL/A KVĚTINOU

ANEB - PO KRÁSÁCH STVOŘENÉHO - ORCHIDEJ

Orchideje jsou známy již několik tisíciletí. Ve 12. století lidé znali přibližně 40 druhů orchidejí. V některých historických knihách se můžeme dočíst, že orchideje se nepěstovaly jen pro okrasu, ale měly i jiné využití, sloužily například k léčení. O orchidejích, které sloužily jako okrasné rostliny, se dozvídáme až kolem 17. století. V roce 1698 byla orchidej poprvé dovezena do Evropy. Přestože se do Evropy začaly orchideje dovážet ve velkém, tehdejší zahradníci ani botanici nevěděli, jak se o ně starat, proto orchideje velice rychle uvadaly. Byly tedy zařazeny do kategorie velmi nekvalitních květů, které rychle opadají a nic nevydrží.

Někteří však na orchideje nezanevřeli a začali je hlouběji zkoumat. Nechali si přivázat t orchideje různého druhu a zkoušeli, co vydrží. Pěstovali je doma, ve sklenících, v teple, v zimě, na slunci nebo ve stínu. Vyzkoušeli hodně, dokud nezjistili, jaké klimatické podmínky orchidejím vyhovují. Většina orchidejí byla pěstována v botanických zahradách, nebo je pěstovali velmi bohatí lidé ve sklenících, protože se jednalo o velmi drahé rostliny.

na obrázku: Orchidea Phalaenopsis

Orchideje najdeme naprosto všude. Nalezneme je například 1600 km od Antarktidy za polárním kruhem. V Brazílii roste kolem 2500 druhů orchidejí, v Kolumbii něco okolo 3000 druhů a ve Venezuele 1500 druhů orchidejí. V Jihovýchodní Asii se objevuje něco přes 7000 druhů, na Borneu a Guinei můžeme nalézt dalších 8000 druhů orchidejí. V Africe je něco přes 3700 druhů. Ovšem tyto údaje nikdy nemohou být naprosto přesné, protože se stále nalézají nové a nové druhy.

CYMBIDIUM

Mnozí z nás si ještě pamatují lednový prodej jednoho květu orchideje v krabičce. Tato orchidej je díky tvaru svých okvětních lístků nazývána česky jako člunatec. Cymbidium pochází z tropických a subtropických oblastí Asie. Pro své nízké nároky na teplotu je jednou z nejoblíbenějších řezaných orchidejí. Jako jedna z mála má zimní dobu květu, takže je dostupná až od září. Je to nejpopulárnější orchidej kvetoucí v zimě a na jaře.

Některé orchideje žijí v korunách stromů, často ale rostou i na skalách a nechybí ani druhy terestrické, kořenicí v půdě. Hodně jich obývá chladnější prostředí v horách. Pěstují se hlavně velkokvěté druhy původem z Himálaje a čínských hor, které vyžadují sezónu nízkých teplot k vytvoření květů. Většinou se však setkáme s hybridy, a to jak s robustními a velkokvětými, tak s drobnějšími, ale mnohokvětými formami.

MĚNÍME SE

Proměna, kterou zažíváme při stárnutí, se liší od ochoty ke změně, mobility a pružnosti, jež musíme ustavičně osvědčovat v zaměstnání. V době, kdy jsme byli zaměstnaní, jsme se museli neustále měnit, ustavičně se přizpůsobovat vnějším okolnostem. Museli jsme vždy navazovat vztahy se spolupracovníky, reagovat na změny a reorganizace v podniku, museli jsme se třeba vypořádat se zavedením počítačů, přecházet na novou techniku a nové programy. A navíc nás stále znovu povzbuzovala a podněcovala naše rodina. Požadovala se od nás vnitřní i vnější flexibilita a ta náš život určitě měnila.

Změna, která přichází ve stáří, vypadá jinak. Měli bychom se plně připravit i na situaci, kterou nám daruje stáří. Nejde však už o pouhou vnější změnu, nýbrž o vnitřní proces proměny. Cílem proměny je vždy to, aby se projevilo to podstatné, to nejvládnější. Ve stáří odpadne mnoho vnějškového a tato skutečnost projasní vnitřní podstatu člověka.

STARŠÍ LIDÉ MAJÍ ZVLÁŠTNÍ SCHOPNOSTI

Stárnutí není jen tělesné chátrání a pozbývání duševních schopností. Staří lidé mají naopak dokonce schopnosti, jež mladým chybí. Výzkum mozku ukazuje, že lidský mozek se dále rozvíjí, vytváří nové buňky, tvoří nové cesty, jak myslet. Staří lidé myslí jinak. Nemyslí rychleji, zato konceptuálněji. Z toho se může vyvinout nový druh odpovědnosti a nová schopnost přemýšlet o tom, jak a proč je život takový, jaký je.

Ne nadarmo přisuzovaly národy v minulosti starým lidem obzvláštní moudrost. Moudrost nesouvisí pouze se životními zkušenostmi, nýbrž i s novým způsobem myšlení. Řecké slovo označující moudrost “sofia” znamená člověka, který má obzvláštní schopnost, chápe umění života a k životu má moudrý poměr. Latinské slovo “sapientia” pochází od slovesa “sapere” (= mít chuť, chutnat). Pro Římany je moudrý ten, kdo je sám sobě “po chuti”, kdo je smířený sám se sebou a šíří dobrou chuť, kdo je v souladu se sebou samým. Německé slovo “Weisheit” pochází od slovesa “wissen”, a to zase pochází od kořene s významem “vidět, zahlédnout, poznat”. Moudrý je tedy ten, kdo toho hodně viděl, nebo ten, kdo vidí hlouběji, do jádra věci.

Proměna je něco jiného než změna. V průběhu celého života jsme se museli sami neustále měnit. Museli jsme měnit své postoje a reagovat na různé požadavky. K proměně dochází, když ji připustíme. Mění náš život, mění naše stáří. Odpadá to, co je vnější, zazáří, co je uvnitř. Naším úkolem je tuto proměnu umožnit, přivolit k procesu změny, aby se vynořilo jádro a podstata našeho života.

Už Cicero věděl, že velkých věcí se nedosahuje silou svalů, rychlostí nebo tělesnou výkonností, nýbrž přemýšlením, silou charakteru a dobrým úsudkem. Starý člověk má ve svalech menší sílu než mladý, je pomalejší a jeho tělesná výkonnost slábne. Má však jiné schopnosti. Uvažuje klidněji. Je charakterově pevnější a díky dlouholeté zkušenosti si vypracoval dobrý úsudek. A tak leckdy toho dokáže víc, než mladí lidé, ne proto, že víc pracuje, nýbrž že využívá svých specifických schopností, k věcem přistupuje s větším důvtipem a moudrostí.

Na svobodný a samostatný život není nikdy pozdě. Martin Walser hovoří o “starém bláznů”, tedy o člověku, který se bez ohledu na konvence a na mocné nikterak nerozpakuje a pravdu nazývá pravým jménem. Mark Twain napsal: “Staří jsou proto tak nebezpeční, že už se nebojí.”

Z knihy Anselma Grüna: Život je teď (redakčně kráceno)

KRÁSY ČESKA , MORAVY, SLEZSKA - MOSTECKO

Asi mi dáte za pravdu, že město Most a jeho okolí není mezi cestovateli v naší vlasti příliš známé jako cíl pro strávení ideální dovolené. Mnohem větší propagaci mají jiné lokality naší vlasti. A přesto si dovolím říct, že samotné město a jeho okolí má co nabídnout a je velmi zajímavým místem pro poznání trochu méně známých zákoutí České republiky.

Most je bez nadsázky městem ojedinelého osudu. Ve druhé polovině 20. století rozhodla vláda o jeho zbourání. Doslova na zelené louce pak vyrostlo město nové, v němž můžeme najít památky z města původního. Příkladem může být morový sloup a kašna s plastikou lva na 1. náměstí. Ukázkou umu moderních architektů je pak budova divadla na 1. náměstí.

Současný hrad Hněvín, stojící na stejnojmenném vrchu, který je neodmyslitelnou dominantou města Most, je replikou hradu původního. Během třicetileté války v 17. století se mu stala osudným švédská vojska, která obsadila do té doby hrad nedobytný.

Protože na Mostečany válka a obléhání krutě dolehly, obrátili svou frustraci proti hradu a vymohli na císaři povolení k jeho zbourání. S obnovou hradu se začalo až ve druhé polovině 19. století. Dnes je hrad Hněvín vyhledávaným místem, odkud je krásný pohled na samotné město a jezera, ale také na kopce Českého středohoří a nedaleké Krušné hory.

Možná překvapí, že v Mostě se pěstuje již spoustu let vinná réva. Přestože svůj rozkvět zaznamenalo mostecké vinařství hlavně ve středověku, zkrášluje réva okolí města i dnes. Vinná réva se tak stala rekultivační plodinou. Po roce 2000 byla navíc obnovena původní středověká vinice na vrchu Hněvíně, která patří mezi nejvýše položené vinice u nás. V Mostě se vyrábějí i košer vína, do nichž se smějí přidávat jen košer suroviny a jejich výroby se smí účastnit pouze ortodoxní Židé.

Asi nejznámější památkou na území města je kostel Nanebevzetí Panny Marie. Obdivovat ho lze jako ukázkou pozdně gotické architektury. Jedinečnou součástí výzdoby kostela jsou renesanční reliéfy s výjevem ze Starého a Nového zákona. Reliéfy byly vytvořeny zhruba v desetiletí 1560 až 1570. Aby kostel unikl zkáze, kterou představovalo zbourání celého historického Mostu kvůli zásobám uhlí pod městem, byl v roce 1975 přestěhován o 841 metrů. Kostel je tak zapsán v Guinnessově knize rekordů. Dostal se tam jako nejtěžší náklad, který byl kdy přepravován po kolejích.

Coby kamenem dohodil je to z Mostu do Krušných hor. Na objevení své krásy a kouzla hory stále ještě čekají. Nenajdete v nich zástupy turistů, ale klid a krásy přírody.

Za návštěvu stojí zřícenina hradu Rýzmburk, rozhledna Vlčí Hora na Dlouhé Louce ve výšce 890 m, která byla otevřena v r. 2005 a z ochozu je krásný výhled na celé Mostecko a vrcholky Českého středohoří.

Je toho mnoho, co nám tato oblast může nabídnout. Nenechme se odradit negativními zprávami, kterými nás zahlcují média o městě Most a jeho okolní krajině. I když nepopírám, že zde nemají problémy. Ale kde nejsou? Vydejte se, pokud to bude možné, na prozkoumání krajiny Mostecká a možná budete mile překvapeni, co vše lze objevit.

MARTIN SIKORA

POSELSTVÍ MATOUŠOVA EVANGELIA

KŘEST JEŽÍŠŮV

MT 3, 13 - 17

Ježíš je křtem solidární se všemi lidmi, kteří přichází ke křtu. Zatímco všichni své hříchy v Jordánu zanechávali, Boží Syn tyto hříchy na sebe vzal, aby je svou smrtí na kříži odpustil. Bůh Otec má zalíbení ve svém Synu, který se rozhodl ponořit se mezi hříšné bratry. Křest je základní Ježíšova volba celého jeho života. On je Syn, který zná Otcovu lásku k dětem a stává se jejich bratrem. Zařazuje se mezi hříšníky a ponořuje se do jejich situace, ve které je s nimi přítomen.

Jan se bránil: “Já bych měl být pokřtěn od tebe” Neví, co říci, tak je překvapený. Přitom my nepotřebujeme být pokřtěni od Ježíše, ale do Ježíše, abychom tak byli ponořeni do jeho života. Křest se přece řekne řecky βάπτισμα, což znamená ponoření.

“Nech tak nyní, neboť je třeba splnit Boží vůli”

Je třeba, aby Jan Křtitel pokřtil Ježíše. Pro každého člověka je potřebné, aby Ježíše pustil do své samoty, aby On nám byl blízko. Je to vhodné také pro Krista, protože kdyby nám nebyl blízko, pak by nebyl Emanuel – Bůh s námi. V řeckém textu je doslova napsáno – aby se naplnila všechna spravedlnost (δικαιοσύνην). Právě tuto spravedlnost chce Bůh: aby všichni lidé došli spásy prostřednictvím poznání pravdy o sobě, že jsou synové v Synu (1Tim 2,4).

Každý den se z nebe ozývá Tvůj hlas, Pane:

“Toto je můj milovaný syn,
toto je má milovaná dcera.”

Dej, ať ho slyším
ve svém srdci
ve svých blízkých
ve všem, co mě obklopuje.

Pane, ať jsem tímto hlasem pro druhé,
ať mohou všichni slyšet, zažívat:

„Ty jsi můj milovaný syn,
ty jsi má milovaná dcera.“

A hle, otevřelo se nebe, uviděl ducha Božího jako holubici – Při křtu se otvírá nebe, při jeho smrti se roztrhne chrámová opona (Mt 27,51). Bůh už není skrytý, ale dává se poznat skrze svého Syna všem lidem. Duch Svatý, který nyní na Ježíše sestupuje, bude dán všem lidem v jeho vykupitelském díle na kříži, ale také při seslání v den Letnic. Holubice nám připomíná Božího Ducha, který poletoval nad vodami a učinil z chaosu kosmos (Gn 1,2).

„Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.” – Bůh nemá tvář, nemůžeme si o něm vytvářet představy, jak asi vypadá. On je hlas, který vyslovuje Slovo o svém Synu. Ježíš je ten milovaný Syn a nikdo jiný. Slovo „milovaný” je narážka na obětování Izáka, kde také můžeme vidět spojení se smrtí na kříži. V celém evangeliu promluví Bůh Otec jen dvakrát: zde a při proměnění. Zde mluví proto, aby potvrdil rozhodnutí svého Syna, při proměnění proto, aby zjevil Synovu slávu.

komentáře k evangeliím:

P. ThLic. Marek Kozák, Ph.D.
(redakčně kráceno)

NECHŤ ŽIJE ČLOVĚK!

Telefonuju s jednou příjemnou paní. Přišla na ni zimní deprese. A velmi vážně nastuzení, které má už od prvního září.

“To vy teda nevíte, co je to deprese, co?” sípe do telefonu.

“Já vám povím,” já na to, “že někdy se ocitnu tak na dně, že by se mi sešel takový ten vysunovací žebřík.”

“A co teda děláte?” ptá se ona. “Řekněte mi, co s tím děláte?”

Takhle mě ke zdi ještě nikdy nikdo nepřitlačil. Obvykle se mě ptají, co si myslím, že by měli dělat oni. Mojí útěchou není náboženství, jóga, rum, ba ani pořádný spánek. Je to Beethoven. Ten Ludwig van. On je mým esem v rukávu. Pustím si do sluchátek jeho Devátou symfonii, pořádně si sluchátka přitáhnou k uším a lehnu si na podlahu. Hudba se line jako první den stvoření.

A já myslím na starého pana B. Ten toho věděl hodně o sklíčenosti a depresích. Pořád se stěhoval a snažil se najít to pravé místo. Jeho vztahy k ženám nestály za nic a skoro pořád se hádal s přáteli. Trápil ho rozmazlený synovec, kterého měl moc rád. Pan B. se toužil stát skvělým klavíristou. Také chtěl pěkně zpívat. Jenže začal ztrácet sluch, když byl ještě celkem mladý. Což je pro klavíristy a zpěváky obvykle dost špatná zpráva. Roku 1818 - v osmačtyřiceti - už byl úplně hluchý. O to fantastičtější je, že pět let na to dokončil svou nádhernou Devátou. On ji vlastně nikdy neslyšel! Jen si ji myslel!

A tak tu ležím se sluchátky a přemýšlím, jestli to Beethoven vůbec někdy mohl cítit tak, jak mi to zní v hlavě. Nastupuje crescendo a já cítím, jak mi vibruje hrudní kost.

Z knihy Roberta Fulghuma:

Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce

A když se ozvou ty poslední nádherné úder tympán, já už jsem na nohou a z plna hrdla zpívám klopotnou němčinou s tím ohromným sborem a poskakuju, zatímco legendární Fulghumowski diriguje závěrečné posvátné tóny. KONEC SVĚTA A PŘÍCHOD BOHA A JEHO ANDĚLŮ, HALELUJA, HALELUJA! DUUUUUUUUUUUUUUM - TADUUUM - BAM - BÁÁÁ!!! Pane Bože!

Jsem naprosto unesený, rozrušený, ohromený, úplně se vznáším! Nechť žije člověk! Ze všeho toho žalu a utrpení, zmaru a zklamání, z toho nesmírného a věčného ticha vzešlo něco tak velebného - gejzír radosti a euforie! Vždyť on se s jásotem vzepřel svému osudu!

A já té kráse a pravdě nikdy neodolám. Já prostě tváří v tvář TAKOVÉ HUDBĚ nedokážu dál sedět na své hromadě vychladlého popela, lomit rukama a litovat se! Nejenže ta hudba zahání deprese, ale zřejmě léčí i nachlazení.

Tak proč se pořád brblá o zimě, vlhku, úctech a daních?, říkám si. Kdo vlastně stojí o tyhle řeči o nezdarech, marnosti a zhoubě? K čemu ty věčné dohady, že život a lidi nestojí za nic?

Ve chvílích, kdy jsem na dně, nalézám

v Beethovenově hudbě přesvědčivý důkaz naděje. V hluboké duševní zimě v sobě nacházím prosluněné léto. A jednou, jednoho neskutečného prosincového večera, až budu moc bohatý, si pronajmu ohromný sál a velký sbor a obrovský symfonický orchestr, postavím se na pódium a budu dirigovat Devátou. A osobně odehrají part tympán až do toho nádherného závěru a zároveň budu z plna hrdla zpívat s sebou. A v posvátném tichu, které pak vždy následuje, budu vzývat všechna božstva ve jménu Ludwiga van Beethovena, jeho Deváté a světla, které nám dává.

Nechť žije člověk!

OHLÉDNUTÍ ZA LEDNEM

Dne 14. 1. 2021 se uskutečnila virtuální

Akademie pro třetí věk na téma:

Zdravá sebeúcta.

Lektorem byl **P. PhLic. Mgr. Lukáš Engelman**

Odkaz ke shlédnutí: <http://bit.ly/ZdravaSebeucta>

CO NÁS ČEKÁ V ÚNORU?

11. 2. AKADEMIE PRO TŘETÍ VĚK

téma: Nemoc - Boží trest nebo výzva?

P. ThLic. Václav Tomiczek, Ph.D.

Virtuální přenos Akademie pro třetí věk.

Odkaz na vyžádání na adrese seniori@doo.cz,
na webových stránkách (viz níže), nebo zde:

<http://bit.ly/Nemoc>

O konání akcí se informujte na:

734 876 497 nebo 736 185 701

seniori@doo.cz

www.doo.cz/pastoracni-aktivity/seniori/

SENIORSKÉ OKÉNKO

redakce:

Bc. Lenka Putzlacherová

Mgr. Ludmila Kaňoková

Vojtěch Orlík

Měsíčník **Seniorské okénko** vychází pouze
ve formátu PDF dokumentu.

**Objednat si jej můžete zdarma na adrese:
seniori@doo.cz**

Nemáte-li vlastní email, můžete poprosit
někoho ze svých blízkých o objednání na
jeho mailovou adresu.

Určeno pro vnitřní potřebu.

Centrum pro rodinu a sociální péči z. s.